

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Uitgifte

Repertoriumnummer
2018/ 1439
Datum van uitspraak
18 mei 2018
Rolnummer
2017/AB/75
Beslissing waartegen beroep
10/3889/A

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00001156896-0001-0016-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

H

appellant,

vertegenwoordigd door MR. VAN DEN BOSSCHE Isabel, advocaat, loco mr. VAN DEN SPIEGEL
Liesbeth, advocaat te 1700 DILBEEK, Eikelenberg 20

tegen

HAAS AUTOMATION EUROPE NV, met maatschappelijke zetel te 1930 ZAVENTEM,
Mercuriusstraat 28,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VANDEPUT Dorien, advocaat, loco mr. ENGELS Chris, advocaat
te 1160 BRUSSEL, Vorstlaan 280

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 26-09-2016 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 2e
kamer (A.R. 10/3889/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 23 januari
2017,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terechtzing van 27 april 2018, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad
werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

I. FEITEN

1.-

De heer H trad op 1 december 2000 in dienst van de NV Haas Automation Europe (hierna genoemd de NV) als 'regional European sales manager'.

Er liggen twee arbeidsovereenkomsten voor:

- een Franstalige zonder duidelijke datum, waarin wordt verwezen naar een aantal bepalingen van de Belgische Arbeidsovereenkomstenwet;
- een Duitstalige opgesteld op 14 maart 2001, waarin werd verwezen naar bepalingen van Duits recht en Duitse collectieve arbeidsovereenkomsten.

2.-

Met brief van 12 februari 2010, opgesteld in het Engels en het Duits, beëindigde de NV de arbeidsovereenkomst met een opzeggingstermijn van zes maanden tegen 30 september 2010, einde van het kwartaal.

De heer H werd vrijgesteld van prestaties vanaf 12 februari 2010, met aankondiging van betaling van het loon tot 30 september 2010.

3.-

Met brief van 2 maart 2010 stelde de raadsman van de heer H dat de opzegging zowel naar Belgisch als naar Duits recht verkeerdelijk werd gegeven op 12 februari 2010.

Bij deze brief was een kopie gevoegd van de dagvaarding die ter betekening aan de gerechtsdeurwaarder werd overgemaakt.

II. RECHTSPLEGING

4.-

Met inleidende dagvaarding van 3 maart 2010 vorderde de heer H dat de arbeidsrechtbank te Brussel:

- zich bevoegd te verklaren om kennis te nemen van het geschil en toepassing te maken van het Belgische recht;

- vooreerst te zeggen voor recht dat de opzegging nietig is en de NV te veroordelen tot betaling van 121.925,39 euro, meer de gerechtelijke intrest en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;
- ondergeschikt, indien de opzegging niet nietig zou zijn, vast te stellen dat de opzeggingstermijn pas op 1 maart 2010 aanvangt en 14 maanden moet bedragen;
- de NV tevens te veroordelen tot het aanbieden van outplacement en haar te veroordelen tot overhandiging van alle noodzakelijke sociale en fiscale documenten;
- ondergeschikt, de NV te veroordelen conform het Duitse recht tot betaling van 104.507,48 euro;
- het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren zonder enige beperking.

5.-

In zijn syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel op 25 januari 2016, formuleerde de heer H. zijn vordering als volgt;

- zich bevoegd te verklaren om kennis te nemen van het geschil en toepassing te maken van het Belgische recht
- vooreerst te zeggen voor recht dat de opzegging nietig is, minstens onregelmatig en de NV te veroordelen tot betaling van 50.367,72 euro, meer de gerechtelijke intrest en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;
- ondergeschikt, indien de opzegging niet nietig zou zijn, vast te stellen dat de opzeggingstermijn pas op 1 maart 2010 aanvangt en 13 maanden moet bedragen; de NV dus te veroordelen tot betaling van 50.367,72 euro
- de NV tevens te veroordelen tot het aanbieden van outplacement en haar te veroordelen tot overhandiging van alle noodzakelijke sociale en fiscale documenten.
- uiterst ondergeschikt, hem toe te laten met getuigen het bewijs te leveren van zijn effectieve werkplek in de gebouwen van de NV.

6.-

Met vonnis van 26 september 2016 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel de vordering van de heer H. ontvankelijk doch ongegrond, en veroordeelde zij hem tot de gerechtskosten.

7.-

Dit vonnis werd op verzoek van de NV op 8 december 2016 betekend aan de heer H.

8.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 23 januari 2017, tekende de heer H hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 26 september 2016 werd uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou vernietigen en zijn oorspronkelijke vordering gegrond zou verklaren, derhalve:

- vast te stellen dat de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel bevoegd is om kennis te nemen van het geschil en recht te spreken op basis van het Belgische recht;
- in hoofde:
 - o de NV te veroordelen tot betaling van 50.367,72 euro, meer de gerechtelijke intrest en de kosten, uit hoofde van ontslagvergoeding naar Belgisch recht, alsook de kosten van de procedure met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van beide aanleggen.
 - o haar tevens te veroordelen tot het aanbieden van outplacement en tot overhandiging van alle noodzakelijke sociale en fiscale documenten.
- ondergeschikt, de NV te veroordelen tot betaling van 50.367,72 euro, meer de gerechtelijke intrest en de kosten, uit hoofde van schadevergoeding naar Duits recht, alsook de kosten van de procedure met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van beide aanleggen.
- uiterst ondergeschikt, hem toe te laten met getuigen het bewijs te leveren van zijn effectieve werkplek in de gebouwen van de NV.

9.-

In aanvullende beroepsconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 13 november 2017, formuleerde de heer H zijn vordering als volgt:

- te zeggen voor recht dat het arbeidshof bevoegd is om kennis te nemen van het geschil en toepassing te maken van het Belgische recht
- vooreerst te zeggen voor recht dat de opzegging nietig is, minstens onregelmatig en de NV te veroordelen tot betaling van 50.367,72 euro, meer de gerechtelijke intrest en de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;
- ondergeschikt, indien de opzegging niet nietig zou zijn, vast te stellen dat de opzeggingstermijn pas op 1 maart 2010 aanvangt en 13 maanden moet bedragen; de NV dus te veroordelen tot betaling van 50.367,72 euro
- de NV tevens te veroordelen tot het aanbieden van outplacement en haar te

veroordelen tot overhandiging van alle noodzakelijke sociale en fiscale documenten.

- uiterst ondergeschikt, hem toe te laten met getuigen het bewijs te leveren van zijn effectieve werkplek in de gebouwen van de NV.

10.-

In syntheseconclusie in hoger beroep, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 8 januari 2018, vorderde de NV:

in hoofddorde

- het hoger beroep en de vorderingen van de heer H ongegrond te verklaren en het vonnis in eerste aanleg te bevestigen;
- de heer H te veroordelen tot de kosten van het geding.

In ondergeschikte orde

- de vorderingen van de heer H te herleiden en in elk geval te bepalen dat de opzeggingsvergoeding waartoe de NV veroordeeld zou worden, dient te worden verminderd met de bedragen die de heer H heeft ontvangen voor de periode van 12 februari tot 30 september 2010;
- de kosten te compenseren;
- het getuigenverhoor niet toe te staan.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

11.-

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. Toepasselijke verdragsbepalingen

12.-

Partijen zijn het er over eens dat, vermits de overeenkomst(en) tussen partijen gesloten werden vanaf 1 januari 1988 en vóór 17 december 2009, toepassing moet worden gemaakt van de bepalingen van het verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, ter ondertekening opengesteld in Rome op 19 juni 1980 (hierna het EVO).

13.-

Artikel 3.1 van het EVO bepaalt:

“Een overeenkomst wordt beheerst door het recht dat partijen hebben gekozen. De rechtskeuze moet uitdrukkelijk zijn gedaan of voldoende duidelijk blijken uit de bepalingen van de overeenkomst of de omstandigheden van het geval. [...]”

Specifiek met betrekking tot individuele arbeidsovereenkomsten bepaalt artikel 6 van het EVO:

“6.1. Ongeacht artikel 3 kan de rechtskeuze van partijen in een arbeidsovereenkomst er niet toe leiden dat de werknemer de bescherming verliest welke hij geniet op grond van de dwingende bepalingen van het recht dat ingevolge het tweede lid van het onderhavig artikel bij gebreke van een rechtskeuze op hem van toepassing zou zijn.

6.2. Ongeacht artikel 4 wordt de arbeidsovereenkomst, bij gebreke aan een rechtskeuze overeenkomstig artikel 3, beheerst door:

- a) het recht van het land waar de werknemer ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht, zelfs wanneer hij tijdelijk in een ander land te werk is gesteld, of*
- b) het recht van het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen, wanneer deze niet in eenzelfde land gewoonlijk zijn arbeid verricht, tenzij uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de arbeidsovereenkomst nauwer is verbonden met een ander land, in welk geval het recht van dat andere land toepasselijk is.”*

14.-

Het door het EVO vooropgestelde systeem komt er dus op neer dat de rechter volgende vragen dient te stellen / problemen dient op te lossen:

- hebben partijen uitdrukkelijk of voldoende duidelijk gekozen voor de toepassing van een bepaald recht, dan is dit recht in beginsel van toepassing op hun arbeidsovereenkomst;
- tenzij de toepassing van dit recht er toe leidt dat de werknemer de bescherming verliest die hij geniet op grond van de dwingende wetsbepalingen van het recht dat van toepassing zou zijn als geen rechtskeuze zou zijn gemaakt;
- als partijen niet uitdrukkelijk of voldoende duidelijk gekozen hebben voor de toepassing van een bepaald recht, is op hun arbeidsovereenkomst het recht van toepassing van het land waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht;

- wanneer onvoldoende duidelijk is in welk land de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht, is het recht van toepassing van het land waar de vestiging zich bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen;
- tenzij het geheel der omstandigheden wijst naar een nauwere band met een ander land, waarvan het recht dan van toepassing zal zijn op de arbeidsovereenkomst.

2. Verduidelijkingen van het EVO door het Hof van Justitie

15.-

Het Hof van Justitie heeft meermaals standpunt moeten innemen hetzij rechtstreeks over de bepalingen van het EVO zelf, hetzij onrechtstreeks met betrekking tot de bepalingen van het EEX-Verdrag.

Deze verduidelijkingen betreffen bijna uitsluitend de vraag wat beschouwd moet worden als 'het land waar de werknemer ter uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht'.

16.-

Met arrest van 15 maart 2011 oordeelde het Hof dat artikel 6.2, a) van het EVO aldus moet worden uitgelegd dat in het geval waarin de werknemer zijn werkzaamheden in meer dan één verdragsluitende staat verricht, het land waar de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst zijn arbeid gewoonlijk verricht, dat is waar of van waaruit de werknemer, rekening houdend met alle elementen die deze werkzaamheid kenmerken, het belangrijkste deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult.

(H.v.J. 15 maart 2011, C-29/10, Koelzsch)

17.-

Reeds eerder had het Hof, bij de interpretatie van artikel 5.1 van het EEX-verdrag, gesteld dat in het geval van een arbeidsovereenkomst waarvan de uitvoering meebrengt dat de werknemer zijn werkzaamheden in meer dan één verdragsluitende staat verricht, de plaats waar de verbintenis die de overeenkomst karakteriseert, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd, de plaats is waar of van waaruit de werknemer hoofdzakelijk zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult.

(H.v.J. 13 juli 1993, C-125/92, Mulox IBC Ltd)

18.-

In gelijkaardige zin en met betrekking tot dezelfde bepaling oordeelde het Hof dat ingeval de werknemer de uit zijn arbeidsovereenkomst voortvloeiende verplichtingen in meerdere

verdragsluitende staten uitvoert, de plaats waar hij gewoonlijk zijn arbeid verricht, de plaats is waar of van waaruit hij, rekening houdend met alle omstandigheden van het concrete geval, feitelijk het belangrijkste gedeelte van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult.

Wanneer de werknemer ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst voor zijn werkgever dezelfde werkzaamheden in meer dan één verdragsluitende staat verricht, dan wordt bij gebreke aan andere criteria de plaats waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht, de plaats waar de werknemer over de volledige duur van de arbeidsverhouding het grootste deel van zijn arbeidstijd heeft doorgebracht.

(H.v.J. 27 februari 2002, C-37/00, Weber)

19.-

Met arrest van 9 januari 1997 oordeelde het Hof verder nog steeds met betrekking tot dezelfde bepaling, dat in het geval van een arbeidsovereenkomst waarvan de uitvoering meebrengt dat de werknemer zijn arbeid in meer dan één verdragsluitende staat verricht, de plaats waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht de plaats is waar de werknemer het werkelijke centrum van zijn beroepsactiviteiten heeft gevestigd.

Hierbij kan rekening worden gehouden met de omstandigheid dat de werknemer het grootste gedeelte van zijn arbeidstijd doorbrengt in één van de verdragsluitende staten, waar hij een kantoor heeft van waaruit hij de voor zijn werkgever te verrichten werkzaamheden organiseert en waar hij na elke in verband met zijn werk gemaakte buitenlandse reis terugkeert.

(H.v.J. 9 januari 1997, C-383/95, Rutten)

20.-

Wat de volgorde van het onderzoek door de nationale rechter betreft, stelt het Hof dat artikel 6.2 aldus moet worden uitgelegd dat de aangezochte nationale rechter allereerst moet uitmaken of de werknemer ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst zijn arbeid gewoonlijk in een zelfde land verricht, namelijk het land van waaruit, gelet op het geheel der omstandigheden die zijn werkzaamheid kenmerken, de werknemer het belangrijkste deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult.

Enkel wanneer de rechter van oordeel zou zijn dat het geschil niet kan worden beslecht op grond van artikel 6.2.a (gewoonlijk verrichten van arbeid), kan toepassing worden gemaakt van de bepaling van artikel 6.2.b (vestiging van de werknemer die de werknemer in dienst heeft genomen).

(H.v.J. 15 december 2011, C-384/10, Voogsgeerd)

3. Toepassing

3.1. Geen duidelijke rechtskeuze

21.-

Ten onrechte argumenteert de heer H dat partijen impliciet doch duidelijk hebben gekozen voor de toepassing van het Belgische recht; evenzeer ten onrechte argumenteert de NV dat partijen impliciet doch duidelijk hebben gekozen voor de toepassing van het Duitse recht.

22.-

Artikel 3.1 van het EVO bepaalt met betrekking tot de rechtskeuze:

“De rechtskeuze moet uitdrukkelijk zijn gedaan of voldoende duidelijk blijken uit de bepalingen van de overeenkomst of de omstandigheden van het geval. [...]”

In voorliggende betwisting staat niet ter discussie dat noch in eerste arbeidsovereenkomst, opgesteld in de Franse taal, noch in de tweede arbeidsovereenkomst, opgesteld in de Duitse taal, uitdrukkelijk wordt gekozen voor de toepassing van het Belgische of het Duitse arbeidsovereenkomstenrecht.

23.-

De argumenten die door partijen worden ontwikkeld laten niet toe vast te stellen dat partijen voldoende duidelijk hebben gekozen voor de toepassing van het Belgische of het Duitse arbeidsovereenkomstenrecht.

Indien het juist is dat dergelijke voldoende duidelijke keuze kan blijken uit de inhoud van de overeenkomst tussen partijen, stelt zich het probleem dat er twee overeenkomsten zijn die mekaar wat dat betreft tegenspreken: in de Franstalige overeenkomst wordt gerefereerd aan bepaalde aspecten van Belgische recht (zoals de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en de toepassing van de taalwet), in de Duitstalige overeenkomst worden verwezen naar bepalingen van het Duitse recht (zoals toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomst, toepassing Duitse vakantiewetgeving, opzegging volgens Duits recht).

24.-

Ten onrechte stelt de heer H dat voorrang gegeven dient te worden aan de bepalingen van de Franstalige arbeidsovereenkomst.

Het is juist dat in het rapport Giuliano en Lagarde met betrekking tot het EVO Verdrag wordt gesteld dat de rechter bij het zoeken naar een voldoende duidelijke impliciete rechtskeuze, rekening kan houden met het feit dat partijen in een vroegere overeenkomst een uitdrukkelijke rechtskeuze hebben opgenomen. Doch in voorliggende betwisting bevat de eerste overeenkomst tussen partijen dergelijke uitdrukkelijke rechtskeuze niet.

Dit geldt des te meer wanneer wordt vastgesteld dat in de Duitstalige arbeidsovereenkomst wordt vermeld dat door de ondertekening van deze overeenkomst alle voorheen bestaande overeenkomsten hun geldigheid verliezen.

25.-

Ten onrechte argumenteert de heer H dat uit het feit dat partijen in de Duitstalige overeenkomst als bevoegde rechtbank Brussel aanduiden, kan worden afgeleid dat partijen impliciet hebben gekozen voor de toepassing van het Belgische recht.
(vgl. Cass. 24 februari 1997, Arr. Cass. 1997, 104)

26.-

Ten onrechte argumenteert de NV dan weer dat de voldoende duidelijke rechtskeuze voor het Duitse recht blijkt uit het feit dat de heer H in Duitsland belastingen en socialezekerheidsbijdragen betaalde.

Dat de arbeidsovereenkomst wordt beheerst door het fiscaal recht en het socialezekerheidsrecht van een bepaald land, doet geen afbreuk aan de rechtskeuze voor het recht van een ander land.

(vgl. Arbh. Brussel 28 oktober 2009, J.T.T. 2010, 121)

27.-

Vermits partijen niet uitdrukkelijk hebben gekozen voor de toepassing van het recht van een land, en niet aantonen dat er een impliciete doch voldoende duidelijke keuze is voor het recht van een land, zoals deze blijkt uit de bepalingen van de arbeidsovereenkomst of de omstandigheden van het geval, kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 3.1 van het EVO.

28.-

Vermits geen toepassing dient te worden gemaakt van artikel 3.1 van het EVO, dient niet te worden onderzocht of de heer H. door enige uitdrukkelijke rechtskeuze de bescherming verliest die hij geniet op grond van de dwingende bepalingen van het recht dat bij gebreke van een rechtskeuze op hem van toepassing zou zijn.

3.2. De gewoonlijke plaats van tewerkstelling

29.-

Nu geoordeeld werd dat partijen geen uitdrukkelijke of voldoende duidelijke keuze hebben gedaan voor het recht van een bepaald land, dient toepassing gemaakt te worden van artikel 6.2 van het EVO:

“6.2. Ongeacht artikel 4 wordt de arbeidsovereenkomst, bij gebreke aan een rechtskeuze overeenkomstig artikel 3, beheerst door:

- c) het recht van het land waar de werknemer ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verricht, zelfs wanneer hij tijdelijk in een ander land te werk is gesteld, of*
- d) het recht van het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen, wanneer deze niet in eenzelfde land gewoonlijk zijn arbeid verricht, tenzij uit het geheel der omstandigheden blijkt dat de arbeidsovereenkomst nauwer is verbonden met een ander land, in welk geval het recht van dat andere land toepasselijk is.”*

30.-

Aan de orde is in eerste instantie de vraag of bepaald kan worden in welk land de heer H. ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verrichtte.

Uit de sub 2 aangehaalde verduidelijkingen die het Hof van Justitie in dit verband heeft gegeven, kunnen volgende principes worden gedistilleerd:

- in het geval waarin de werknemer zijn werkzaamheden in meer dan één verdragsluitende staat verricht, is het land waar de werknemer ter uitvoering van de overeenkomst zijn arbeid gewoonlijk verricht, het land waar of van waaruit de werknemer, rekening houdend met alle elementen die deze werkzaamheid kenmerken, het belangrijkste deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult;
(H.v.J. 15 maart 2011, C-29/10, Koelzsch; H.v.J. 15 december 2011, C-384/10, Voogsgeerd)

- in het geval van een arbeidsovereenkomst waarvan de uitvoering meebrengt dat de werknemer zijn werkzaamheden in meer dan één verdragsluitende staat verricht, is de plaats waar of van waaruit de werknemer hoofdzakelijk zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult de plaats waar de verbintenis die de overeenkomst karakteriseert, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd.

(H.v.J. 13 juli 1993, C-125/92, Mulox IBC Ltd; H.v.J. 27 februari 2002, C-37/00, Weber)

- in het geval van een arbeidsovereenkomst waarvan de uitvoering meebrengt dat de werknemer zijn arbeid in meer dan één verdragsluitende staat verricht, is de plaats waar de werknemer gewoonlijk zijn arbeid verricht de plaats waar de werknemer het werkelijke centrum van zijn beroepsactiviteiten heeft gevestigd. Hierbij kan rekening worden gehouden met de omstandigheid dat de werknemer het grootste gedeelte van zijn arbeidstijd doorbrengt in één van de verdragsluitende staten, waar hij een kantoor heeft van waaruit hij de voor zijn werkgever te verrichten werkzaamheden organiseert en waar hij na elke in verband met zijn werk gemaakte buitenlandse reis terugkeert.

(H.v.J. 9 januari 1997, C-383/95, Rutten)

31.-

In voorliggende betwisting blijkt uit de stukken die door partijen worden bijgebracht en de door hen ontwikkelde argumenten volgend beeld van de activiteiten van de heer H ter uitvoering van zijn arbeidsovereenkomst voor de NV:

- de heer H was meerdere dagen per maand actief op de zetel van de NV in Brussel; abstractie gemaakt van de aanvangsperiode van de tewerkstelling, waar de heer H veel in Brussel was, wellicht om zich de producten van de firma en de commerciële werkwijze eigen te maken, was de heer H regelmatig doch niet hoofdzakelijk actief in België.

Uit de verklaringen van de hiërarchische overste van de heer H, de heer H, blijkt dat de heer H 1 tot 2 maal per maand gemiddelde een drietal dagen in België was, uitzonderlijk langer.

- het staat niet ter discussie dat de heer H in Duitsland een (thuis)kantoor had, waar hij activiteiten uitoefende ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst.
- het belangrijkste gedeelte van de arbeidstijd (volgens de reeds aangehaalde heer H 70 tot 80 % van de arbeidstijd) was de heer H actief in meerdere landen van de EU en

later ook daarbuiten.

- het staat hierbij niet ter discussie dat bij de reizen die de heer H maakte naar andere landen van de EU en daarbuiten, hij vertrok vanuit zijn thuisland waar hij na het einde van de reis ook naar terugkeerde.

32.-

Uit voornoemde feitelijke gegevens leidt het arbeidshof met toepassing van de door het Hof van Justitie gestelde principes af dat de plaats waar de heer H gewoonlijk zijn arbeid ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst verrichte, gelegen is in Duitsland, vermits hij daar het centrum van zijn beroepsactiviteiten heeft gevestigd, van daar uit vertrekt voor het bezoek aan klanten in andere landen en daar naar terugkeert.

Duitsland is in die zin het land waar of van waaruit de heer H rekening houdend met alle elementen die zijn werkzaamheid kenmerken, het belangrijkste deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervulde.

33.-

Vermits het arbeidshof oordeelde dat de heer H ter uitvoering van de arbeidsovereenkomst gewoonlijk zijn arbeid verrichtte in Duitsland, is met toepassing van artikel 6.2.a het Duitse recht van toepassing op de arbeidsovereenkomst tussen partijen.

34.-

Om dezelfde reden dient niet te worden onderzocht of eventueel toepassing moet worden gemaakt van artikel 6.2.b van het EVO.

Het is immers enkel wanneer de rechter van oordeel zou zijn dat het geschil niet kan worden beslecht op grond van artikel 6.2.a (gewoonlijk verrichten van arbeid), dat toepassing kan worden gemaakt van de bepaling van artikel 6.2.b (vestiging van de werkgever die de werknemer in dienst heeft genomen).

(H.v.J. 15 december 2011, C-384/10, Voogsgeerd)

4. De gestelde vorderingen

4.1. De vorderingen gesteld met toepassing van het Belgische recht

35.-

Vermits het arbeidshof oordeelt dat op de arbeidsovereenkomst tussen partijen het Duitse recht dient te worden toegepast, zijn de vorderingen overeenkomstig het Belgische arbeidsrecht ongegrond.

4.2. De vorderingen gesteld met toepassing van het Duitse recht.

36.-

Het arbeidshof stelt vast dat de heer H niet langer vorderingen stelt met toepassing van het Duitse arbeidsrecht.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep van de heer H ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

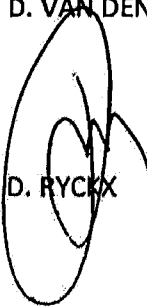
Verwijst de heer H in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van beide partijen vereffend op 3.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

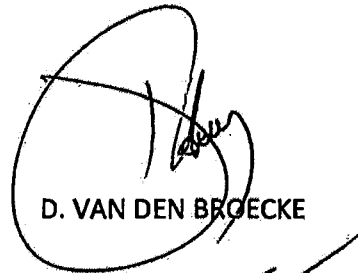
Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

D. RYCKX,
B. BUYSSE
P. VAN DEN BERGH
bijgestaan door :
D. VAN DEN BROECKE,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

D. RYCKX

D. VAN DEN BROECKE

B. BUYSSE

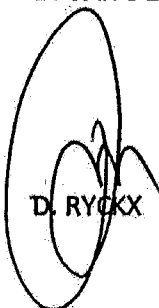
P. VAN DEN BERGH

De heer B. BUYSSE, raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

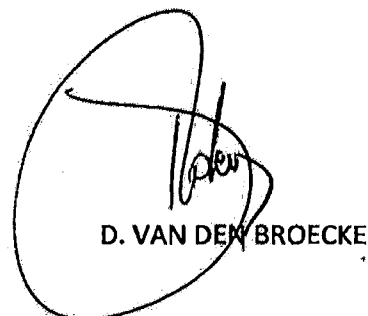
Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door D. RYCKX, raadsheer en P. VAN DEN BERGH, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 18 mei 2018 door:

D. RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
D. VAN DEN BROECKE, griffier.

D. RYCKX

D. VAN DEN BROECKE

